

kouřem, mlhou, oparem, větrem, vidinami myslí, strachem ze vzpomínek; pak doma, v bezpečí, zdravý, v teplečku, spát . . .

Devět hodin.

Zvonková hra. Ospalé hodiny zdola pod schodištěm. Zvonková hra.

Pse, vrať se domů a přines svět s sebou. Pse, přines bodlák a na něm mrazivé jíní, anebo nepřines nic než vítr. Pse, kde jsi? Ach, teď poslouchej, zavolám.

Martin zatajil dech.

Někde bůhví kde v dálce – nějaký zvuk.

Martin se vztyčil, zachvěl se.

A teď zas – nějaký zvuk.

Tak nepatrný zvuk, jako když ostrý hrot jehly škrábne po obloze mnoho a mnoho mil daleko.

Jako ze sna ozvěna psa – který štěká.

Zvuk psa, který uhání přes pole a farmy, přes zablácené cesty a králičí stezičky, běží, běží, vyštěkává veliké bafy páry, hlomozí noci. Zvuk pobíhajícího psa, zvuk, který přichází a odchází, sílí a slábne, ozývá se a je přiškrcen, přibližuje se a vzdaluje, jako kdyby zvíře někdo držel na fantasticky dlouhém řetěze. Jako by pes běžel a někdo zahvízdal pod kaštiny, z tmavého stínu, černého stínu, z měsíčního stínu, šel by dál, a pes by se v kruhu otočil a znova vyrazil k domovu.

Pse! myslel si Martin, ach Pse, vrať se domů, staroušku! Poslouchej, prosím tě, kdes byl? Vrať se, staroušku, poběž!

Pět, deset, patnáct minut; blízko, velice blízko zaštěkání, zase ten zvuk. Martin vykřikl, vystrčil nohy z postele a naklonil se k oknu. Pse! Poslouchej, staroušku! Pse! Pse! Opakoval to pořád a pořád. Pse! Pse! Ty uličníku, utečeš si a jsi fuč takovou dobu! Zlý pejsek, hodný pejsek, pojď domů, staroušku, honem, a přines, co můžeš!

Teď už to je blízko, blízko v ulici. Pes štěká, aby rámusem rozklepal dřevěné štíty, aby v měsíčním světle roztočil kovové kohouty na hřebenech střech, vybuchuje salvami štěkotu – teď je dole u dveří . . .

Martin se otřásl.

Má utíkat – pustit Psa dovnitř, nebo počkat na maminku a na tatínka? Počkat? Ach bože, počkat? Ale co když Pes zase uteče? Ne, musí jít dolů, otevřít dveře dokořán, zavýskat, popadnout Psa,

zatáhnout ho dovnitř a běžet nahoru se smíchem, s křikem a se Psem pevně v náruči tak rychle, že . . .

Pes přestal štěkat.

Hej! Martin skoro rozbil okno, jak do něho vrazil.

Ticho. Jako by někdo Psovi řekl pst, buď zticha, no tak, buď zticha.

Uběhla celá minuta. Martin sevřel pěsti.

Dole tichoucké zakňučení.

Potom se pomalu otevřely domovní dveře. Někdo byl tak hodný a otevřel Psovi dveře. No ovšem! Pes přivedl pana Jacobse, nebo pana Gillespieho, nebo slečnu Tarkinsonovou, nebo . . .

Dveře dole se zavřely.

Pes se přiřítíl nahoru, kňučel, vrhl se na postel.

„Pse, Pse, kde jsi to byl, co jsi dělal? Pse, Pse!“

Přimáčkli Psa pevně a na dlouhou chvíli k sobě a plakal. Pse, Pse! Smál se a křičel. Pse! Ale za chvíli se najednou přestal smát a volat.

Ucouvl. Podržel zvíře před sebou a díval se na ně, oči se mu rozšířily.

Pach, který vycházel ze Psa, byl nový.

Byl to pach podivné, neznámé země. Byl to pach noci uprostřed noci, pach hrabání hluboko ve stínu, hlínou, která ležela v důvěrném styku s věcmi dávno ukrytými a zetlelými. Páchnoucí a zatuchlá prst opadávala v rozsypávajících se hručkách z Psova čumáku a pracek. Hrabal hluboko. Opravdu, hrabal velmi hluboko. Tak to je, že ano? že ano? že ano?

Jakou to přinesl Pes zprávu? Co může taková zpráva znamenat? Ten zápach – ta rozleželá a strašlivá hřbitovní půda.

Pes je zlý pes, že hrabe, kde nemá. Pes je hodný pes, že se pořád s někým přátelí. Pes má rád lidi. Pes je vodí domů.

A vtom, v krátkých přestávkách, začal sem doléhat zdola zvuk nohou jdoucích nahoru po temných schodech v hale, jedna noha vlekoucí se za druhou, bolestně, pomalu, pomalu, docela pomalu.

Pes se zachvěl. Prška podivné noční prsti dopadla v krůpějích na postel.

Pes se otočil.

Dveře do ložnice se šoupavě otevřely.

Martin měl společnost.